

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 136/2021-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Halagan s. r. o., Framborská 253/21, Žilina, IČO 50 626 329, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ing. Ján Halagan, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Tost 55/2020 z 11. januára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 10. februára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 až 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Tost 55/2020 z 11. januára 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie a sťažovateľa bezodkladne prepustil na slobodu, uplatňuje si primerané finančné zadostučinenie vo výške 7 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

3. Uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, národnej kriminálnej agentúry, odboru Stred ČVS: PPZ-128/NKA-ST2-2020 zo 14. septembra 2020 bol sťažovateľ obvinený zo zločinu prijímania úplatku formou spolupáchateľstva spolu so spoluobvineným [REDAKOVANÉ] a sudcom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) [REDAKOVANÉ]. Prokurátor Úradu špeciálnej

prokuratúry podal 15. septembra 2020 návrh na vzatie sťažovateľa a ďalších troch obvinených ([REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]) do väzby. Sudca pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) uznesením zo 17. septembra 2020 vzal sťažovateľa spolu s ďalšími obvinenými [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] do väzby, pričom v plnom rozsahu vyhovel návrhu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry. Sťažovateľ bol vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), teda z dôvodu tzv. kolúznej väzby. Samotná väzba začala sťažovateľovi plynúť 14. septembra 2020.

4. Proti svojmu vzatiu do väzby sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd uznesením č. k. 3 Tost 42/2020 z 13. októbra 2020 tak, že ju zamietol. Po vykonaní procesných úkonov (najmä výsluchov viacerých osôb, ale aj rekognície) v priebehu októbra a novembra 2020 sťažovateľ dospel k záveru, že dôkazy vykonané po jeho vzatí do väzby vylučujú materiálnu podmienku väzby, preto podal 19. novembra 2020 prokurátorovi Úradu špeciálnej prokuratúry žiadosť o prepustenie z väzby. Prokurátor tejto žiadosti nevyhovel, a preto ju predložil na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie špecializovaného súdu. Špecializovaný súd rozhodol uznesením č. k. 1 Tp 5/2020 z 15. decembra 2020, ktorým žiadosť sťažovateľa zamietol. Proti predmetnému rozhodnutiu podal sťažnosť, o ktorej rozhodol napadnutým uznesením najvyšší súd tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Vo vzťahu k dôvodom kolúznej väzby sťažovateľ nesúhlasí so záverom najvyššieho súdu, podľa ktorého sťažovateľ disponuje kontaktmi a prepojeniami, vďaka ktorým by mohol ovplyvňovať trestné konanie vo svojej veci a ktoré nemusia byť orgánom činným v trestnom konaní komplexne známe. Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd iba skopíroval dôvody špecializovaného súdu, a zároveň poukazuje, že trestné konanie trvá už viac ako dva roky (trestné konanie vo veci bolo začaté 24. septembra 2018, pozn.), pričom sťažovateľ bol vypočutý už v roku 2019 ako svedok, zároveň u neho bola vykonaná domová prehliadka a bol mu zaistený mobilný telefón, a preto sa domnieva, že orgány činné v trestnom konaní mali dostatok času, aby odhalili jeho kontakty a prepojenia, ktoré mali odôvodňovať jeho kolúzne správanie.

6. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že predmetná trestná vec sa má týkať korupcie na Krajskom súde v Žiline a okresnom súde, pričom v konaní boli dosiaľ vypočutí sudkyňa najvyššieho súdu [REDACTED], sudcovia Krajského súdu v Žiline [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], bývalá sudkyňa Krajského súdu v Žiline [REDACTED] a sudkyňa okresného súdu [REDACTED]. Žiadny z týchto sudcov pritom neuviedol, že by poznal sťažovateľa, sťažovateľ uznáva, že sa pozná so spoluobvinenými [REDACTED] a [REDACTED]. Sťažovateľ sa preto domnieva, že nie je súčasťou justičného prostredia s kontaktmi na predstaviteľov justičných orgánov tak, ako to prezentovali súdy rozhodujúce o jeho väzobnom stíhaní.

7. Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd, ako aj špecializovaný súd založili svoje rozhodnutia na „konkrétnych skutočnostiach vyplývajúcich z vyšetrovacieho spisu“, ktoré ale v odôvodneniach svojich rozhodnutí bližšie nešpecifikovali, a preto sa domnieva, že jeho kolúzna väzba je odôvodnená iba všeobecne. Najvyšší súd sa podľa neho nevysporiadal s jeho argumentáciou proti rozhodnutiu špecializovaného súdu a obmedzil sa iba no to, že „sa plne stotožnil“ s dôvodmi uvedenými špecializovaným súdom.

8. Podľa sťažovateľa sa najvyšší súd následne nezaoberal ani jeho námietkami týkajúcimi sa dôvodnosti trestného stíhania, pričom toto odôvodnenie najvyššieho súdu má byť iba formálne a na základe stereotypných formulácií. Sťažovateľ poukazuje na skutkové vety uznesenia o vznesení obvinenia, podľa ktorých mal byť sťažovateľ v dvoch prípadoch pri odovzdávaní úplatku [REDAKOVANÉ] sudcovi [REDAKOVANÉ] a v jednom prípade mal sťažovateľ doniesť obálku od [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ tvrdí, že ani v jednom z týchto prípadov nebolo preukázané, že mal mať akýkoľvek ekonomický prospech z trestnej činnosti, z ktorej je obvinený. Pritom uviedol, že je podnikateľom so zameraním na developerskú činnosť a nie je odkázaný na príjmy z korupčnej činnosti a dosiaľ viedol bezúhonný život.

9. Sťažovateľ sa preto domnieva, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je odôvodnené s poukazom na konkrétne skutočnosti, ktoré by zakladali materiálny dôvod jeho väzby. Zároveň podľa sťažovateľa konajúce súdy vo svojich rozhodnutiach neuviedli, aké konkrétne dôvody opodstatňovali jeho kolúzne väzobné stíhanie. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je preto nejasné a nezrozumiteľné, a preto ním došlo k bezprostrednému a prítomnému zásahu do jeho základného práva na rešpektovanie osobnej slobody.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu, konkrétne na stíhanie zo zákonných dôvodov a na zákonnosť väzobného stíhania (čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 až 4 dohovoru) napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

11. Najvyšší súd v napadnutom uznesení vo vzťahu k materiálnej podmienke väzby sťažovateľa poukázal na výpovede vypočutých osôb (najmä [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a ďalší), ako aj prepisy záznamu telekomunikačnej prevádzky medzi sťažovateľom a [REDAKOVANÉ], resp. [REDAKOVANÉ], ktoré v sume s doteraz produkovanými dôkazmi naznačujú, že súdne konania na súdoch v Žiline skutočne mali byť ovplyvňované a existovala tam širšia korupčná schéma. Ústavný súd len dodáva, že toto podozrenie bolo prehĺbené nad rámec výpovede [REDAKOVANÉ] aj následným priznaním obvineného [REDAKOVANÉ]. Uznesenie špecializovaného súdu, na ktoré v napadnutom uznesení najvyšší súd odkázal, navyše odkazuje na pôvodné rozhodnutie špecializovaného súdu o vzatí obvinených do väzby (č. k. 1 Tp 5/2020 zo 17. septembra 2020), ktoré poukazuje aj na uznesenie o vznesení obvinenia, v ktorom vyšetrovateľ veľmi podrobne uvádza dôkaznú situáciu aj k účasti sťažovateľa, kde na piatich stranách cituje podstatné časti výpovedí [REDAKOVANÉ] z augusta 2020. Vo vzťahu k sťažovateľovi pritom najvyšší súd v napadnutom uznesení z tejto výpovede výslovne poukázal na kauzu „[REDAKOVANÉ]“, v ktorej sa mal sťažovateľ angažovať ako pobočník [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] pri zabezpečovaní vecí a dohadovaní výšky úplatku. Zároveň ho spomenul aj v kauze

„[redacted]“ a následne ho označil za prostredníka pri odovzdávaní 30 % podielu za každé „*ex off*“, ktoré mal [redacted] posielat' [redacted]. Najvyšší súd zároveň odkazom na judikatúru ústavného súdu (III. ÚS 447/2016) zdôraznil, že v tomto štádiu trestného konania postačuje aj podozrenie zo spáchania trestnej činnosti, pričom hodnotenie stupňa podozrenia by malo byť priamo úmerné všetkým okolnostiam i stavu konania. Dôvodnosť konania predpokladá existenciu faktorov alebo informácií, ktoré by objektívnemu pozorovateľovi umožnili úsudok o tom, že by konkrétna osoba mohla spáchať trestný čin, pričom takáto dôvodnosť závisí vždy od súhrnu všetkých okolností konkrétneho prípadu.

12. K samotnej kolúznej väzbe sťažovateľa najvyšší súd uviedol: „[redacted] bolo vznesené obvinenie pre tri skutky, ktorých podstatou je prijímanie úplatku formou spolupáchateľstva. Zo zabezpečeného dôkazného materiálu vyplýva, že [redacted] mal úzko spolupracovať s [redacted], sudcom Okresného súdu v Žiline, pri zabezpečovaní vecí prostredníctvom úplatkov, a byť činný pri ich odovzdávaní, a to v spojení s justičným prostredím a ovplyvňovaním výsledkov niektorých trestných konaní. Zároveň z dôkazov vyplýva, že obvinený [redacted] sa mal aktívne angažovať v súvislosti s výsledkom výberového konania na miesto sudcu, kde bola účastná jeho manželka, a to v prepojení na obvineného [redacted]. Uvedené, v kontexte s podstatou stíhaných skutkov, s ohľadom na kontakty a prepojenia, ktorými disponuje obvinený a ktoré v súčasnom štádiu konania nemusia byť orgánom činným v trestnom konaní komplexne známe a tiež charakter prostredia, v ktorom mala byť páchaná trestná činnosť, navodzuje obavu, že sa obvinený bude správať kolúznym spôsobom, teda že bude pôsobiť na svedkov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie tak, aby ovplyvnil konanie aj vo vlastnej veci. Obvinený v zmysle stíhaných skutkov mal mať svojskú účasť na protispoločenskej činnosti smerujúcej k narušeniu základov súdnej moci a spravodlivosti konania jej ovplyvňovaním v prospech tretích osôb, čo má vplyv na hodnotenie závažnosti jeho údajného konania. K námietkam obvineného sťažnostný súd uvádza, že skutky, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie, vykazujú znaky stíhaného trestného činu, a to vo forme spolupáchateľstva, a v tomto štádiu konania postačí aj podozrenie z ich spáchania. Správnosť ich formulácie a právnej kvalifikácie bude preverená v ďalšom konaní. Nemožno prisvedčiť námietke obvineného, že súd prvého stupňa sa účelovo zaoberal len niektorými dôkazmi a iné opomenul. Sudca pre prípravné konanie pri formulovaní svojich záverov vychádzal z komplexného posúdenia celkovej procesnej situácie a v podrobnostiach sa zameriaval na vysvetlenie podstatných a rozhodujúcich skutočností, ktoré zabezpečili zákonnosť a presvedčivosť rozhodnutia. Ani sťažnostný súd nezastáva názor, že výpoveď [redacted] znižuje podozrenie zo spáchania trestného činu obvineným [redacted], prípadne ho úplne vyvracia. Práve naopak, najmä obsah tejto výpovede svedčí o existencii závažných skutočností, pre ktoré musí byť [redacted] väzobne stíhaný. Na tomto mieste treba zopakovať, že hodnotenie dôkaznej situácie je výlučne záležitosťou súdu, ktorý v tomto štádiu konania nevyslovuje záver o vine či nevine, ale berie do úvahy skutočnosti relevantné pre posúdenie opodstatnenosti väzobného stíhania. To, že obvinený [redacted] vníma zabezpečené dôkazy parciálne, subjektívne vo svoj prospech, nie v ich komplexnom posúdení s ostatnými dôkazmi, ktoré sú v jeho neprospech a ktoré presvedčivo poukazujú na jeho údajnú trestnú činnosť, a snaží sa vštepiť niektorým dôkazom vyšší stupeň dôkaznej sily, nemôže byť dôvodom na jeho prepustenie z väzby.“

13. Najvyšší súd zároveň v napadnutom uznesení zdôraznil, že vyšetovanie vo vzťahu k sťažovateľovi je v počiatočnom štádiu, a tiež, že stíhané skutky sa vyznačujú natoľko závažným charakterom a spoločenským dosahom, že stíhanie sťažovateľa na slobode sa javí ako nezlučiteľné s potrebou zabezpečiť základný účel trestného konania v tejto veci.

14. Z už uvedeného (body 11, 12 a 13) sú celkom jednoznačne zrejmé dôvody, prečo zamietol najvyšší súd sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby. Najvyšší súd sa síce stotožnil s rozhodnutím špecializovaného súdu, ale k samotnej materiálnej podmienke väzby, ako aj k dôvodom kolúznej väzby uviedol relevantné argumenty, ktorými zrozumiteľne a jasne odôvodnil svoje závery. K dĺžke trestného konania ústavný súd podotýka, že hoci sa konanie vo veci začalo už v roku 2018, vo vzťahu k väzobného stíhaniu sťažovateľa boli rozhodujúcim impulzom výpovede [REDAKOVANÉ] z augusta 2020. V tomto kontexte (vo vzťahu k dôkazom proti sťažovateľovi, pozn.) preto platí, že ide o počiatočné štádium trestného konania. Ústavný súd zároveň súhlasí so sťažovateľom, že jeho obvinenie sa netýka ovplyvňovania hromadného výberového konania na miesta sudcov v Žilinskom kraji (v prospech manželky sťažovateľa, pozn.), ale zároveň ústavný súd konštatuje, že táto okolnosť, ktorú konajúce súdy správne vyhodnotili, efektívne vyvracia tvrdenie sťažovateľa, že okrem spoluobvineného [REDAKOVANÉ] nepozná iných sudcov. Je totiž ťažko predstaviteľné, aby sa sťažovateľ prihovril neznámemu sudcovi (v tomto prípade išlo o [REDAKOVANÉ], pozn.), čo sa týka nastávajúceho výberového konania na súde, a ten mu na to povedal, aby sa neskôr zastavil v jeho kancelárii. Takáto situácia nepochybne indikuje nadštandardné sťažovateľove väzby na justičné prostredie. Ústavný súd nemohol ani prisvedčiť sťažovateľovej námietke o všeobecnom odôvodnení jeho kolúznej väzby. Najvyšší súd totiž výslovne poukázal na relevantné aspekty výpovede [REDAKOVANÉ] z augusta 2020, ako aj na prepisy záznamu telekomunikačnej prevádzky týkajúce sa sťažovateľa. Napokon k sťažovateľovmu tvrdeniu, že mu nebol preukázaný majetkový prospech z trestnej činnosti, ústavný súd dodáva, že sťažovateľ nie je vo väzbe z dôvodu, lebo by hrozilo, že by pokračoval v trestnej činnosti (tzv. preventívna väzba), preto táto otázka nie je bezprostredne a esenciálne rozhodujúca pre posúdenie jeho kolúznej väzby.

15. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je preto podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľné a udržateľné. K samotnej argumentácii sťažovateľa ústavný súd podotýka, že tento účelovo selektoval niektoré okolnosti prípadu a zároveň predkladal nanajvyš subjektívne hodnotenie niektorých vykonaných dôkazov. Takýto postup, resp. argumentácia sťažovateľa nemohli byť v konečnom dôsledku relevantné vo vzťahu k ním namietanému porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a ani práv podľa čl. 5 ods. 1 až 4 dohovoru.

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

17. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a označenými právami ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

18. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, bezodkladné prepustenie sťažovateľa, primerané finančné zadosťučinenie a náhrada trov právneho zastúpenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2021

Libor Duľa
predseda senátu